ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଆଣ୍ଡ ଜେନେରାଲ୍ ଇନଭେଷ୍ଟମେଣ୍ଟ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଲିମିଟେଡ଼

ବନାମ

ଶ୍ରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ମର୍ଦ୍ଦରାଜ ଏବଂ କମ୍ପାନୀ

ଡିସେମ୍ବର 13,1966

[ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି ଏବଂ ସି. ଏ. ବୈଦ୍ୟଲିଙ୍ଗମ୍, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 1951 (1952ର ଅଧିନିୟମ 1), ଧାରା 20 (1) ଏବଂ (2), ଏବଂ ଓଡ଼ିଶା ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 1939, ଧାରା 10 ଏବଂ 11- ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା ଋଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଆବଶ୍ୟକ- ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ କମ୍ପାନୀ 1906 ରେ ଜମି ବନ୍ଧକ ରଖି ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପୂର୍ବ ସତ୍ତ୍ୱାଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏକ ଋଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା । 1953 ମସିହାରେ ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 1951 ର ଧାରା 3 ଅଧୀନରେ ଏକ ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଉକ୍ତ ଜମି ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଋଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ଦାବି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ବନ୍ଧକଦାତା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ସୁଧ ଆକାରରେ ଋଣର ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ଅର୍ଥ ଆଦାୟ କରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 1939ର ଉପଧାରା 10 ଏବଂ 11 ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସି କହିଥିଲେ ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନର ଧାରା ୨୦ ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ବ୍ୟାପକ ଥିଲା ଏବଂ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଲେ :ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 20 (2) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ବକେୟା ମୂଳଧନ ଏବଂ ସୁଧ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ଯେ ଦାବି କରିବା ସତ୍ୟ କି କିମ୍ବା ଏହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ବାରଣ କରାଯାଇଛି, କିମ୍ବା ଦାବି କରିବା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି କି ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଯାହା ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ଧାରା 20 (1) ରେ ଥିବା 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ବକେୟା' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଋଣଦାତାଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ମୂଳ ରାଶି ବକେୟା ଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଜାଣିବା । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ଏହି ପ୍ରାଟିକୁଲାର ମାମଲାରେ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ସେହି ବିଷୟ ସହିତ ଜଡିତ ଅନ୍ୟ ଅଧିନିୟମ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ | ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11କୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ମୂଳ ଋଣର ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ରାଶି ପୂର୍ବରୁ ଗ୍ରହଣ କରିସାରିଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ଅର୍ଥ ନ୍ୟସ୍ତ ନାହିଁ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକରିତା :1964 ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 850

ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 94/1960 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 1963 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 4 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରୀ ବିରୋଧରେ ଏହି ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବି. ସେନ୍ ଏବଂ ଏସ୍. ଏନ୍. ମୁଖାର୍ଜୀ ।

ଜି. ଏଲ. ସାଙ୍ଗୀ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 ପାଇଁ ।

ଦୀପକ ଦତ୍ତ ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ଆର୍. ଏନ୍. ସଚଥେ, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 3 ପାଇଁ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ **ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ବୈଦ୍ୟଲିଙ୍ଗମ୍**ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ଆବେଦନ, ପ୍ରମାଣପତ୍ରରେ, ଜାନୁଆରୀ 4,1963 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଛି, , ଏବଂ 1960 ର ବିବିଧ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 94 ଏବଂ 95 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହି ଆବେଦନ କରାଯାଇଛି, ତାହା ସଂକ୍ଷେପରେ କୁହାଯାଇପାରେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଲଣ୍ଡନରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ହୋଇଥିବା ଆବେଦନକାରୀ-କମ୍ପାନୀ ସପକ୍ଷରେ ତିନୋଟି ବନ୍ଧକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧକ 23 ଅକ୍ଟୋବର 1903 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା £ 1,35,000ର ରାଶିକୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରିଥିଲା । ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ମତରେ, ଏହି ବନ୍ଧକକୁ 1935 ମସିହାରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏହି କାରବାର ବିଷୟରେ ଆଉ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।ଦ୍ୱି ତୀୟ ବନ୍ଧକଦାତା 18 ଡିସେମ୍ବର, 1906 ରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ଯାହା ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଦ୍ୱାରା £ 77,500/- ର ରାଶି ଋଣ ନେଇଥିଲେ। ଏପରିକି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ବନ୍ଧକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମୋଟ £ 1,77,349 ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ-ସୁଧ ମାଧ୍ୟମରେ ଯାହା ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ମୂଳ ପରିମାଣର ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ । 1935 ଅକ୍ଟୋବର 21 ତାରିଖରେ ତୃତୀୟ ବନ୍ଧକଦାତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଦ୍ୱାରା £65,000/- ର ରାଶି ଋଣ ନିଆଯାଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ବନ୍ଧକଦାତା ଅଧୀନରେ ବକେୟା ପରିମାଣର ପରିଶୋଧ ଦାବି କରିଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧକଦାତା, ଯେତେଦୂର 1906ରେ ବନ୍ଧକଦାତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ ଓଡ଼ିଶା ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 1939 ର ଧାରା 10 (ଓଡ଼ିଶା ଅଧିନିୟମ III,1939) (ଏହା ପରେ ଏହାକୁ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ କୁହାଯିବ) ଅନୁଯାୟୀ ସମଗ୍ର କାରବାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଆଯାଇଛି; ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ରାଶିର ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ।

ତଥାପି ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, କମ୍ପାନୀ ଲଣ୍ଡନରେ ଆଇନଗତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏକ ତରଫା ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଭାରତରେ ଏହି ଡିକ୍ରିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାର ପ୍ରୟାସ ସଫଳ ହୋଇନଥିଲା, ଯାହା *ଆଇ. ଜି. ଇନଭେଷ୍ଟମେଣ୍ଟ ଟ୍ରଷ୍ଟ ବନାମ ଖଲିକୋଟର ରାଜା* ([1])ମାମଲାରେ କଲିକତା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟରୁ ଜଣାପଡ଼ିବ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଲଣ୍ଡନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଡିକ୍ରି ଭାରତରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

([1]) A.I.R. 1952 Cal. 508

ଇତି ମଧ୍ୟରେ, ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାରି ଅଧିସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଜୁନ୍ 1,1953 ଓଡ଼ିଶା ଭୂସମ୍ପତ୍ତି ଉଚ୍ଛେଦ 1951 (1952 ର ଅଧିନିୟମ I) (ଏହା ପରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ କୁହାଯିବ) ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ସମ୍ପତ୍ତି ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ନିହିତ | ସେଥିରୁ 3ଟି ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ବକେୟା ଅର୍ଥ ଆଦାୟ କରିନଥିଲେ, ସେମାନେ ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 ଅଧୀନରେ ଏକ ଦାବି ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତା, ଯାହାର ଋଣ କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶର ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷିତ, କିମ୍ବା ଏହା ଉପରେ ଏକ ଚାର୍ଜ ଅଟେ, ଯାହା ଧାରା 3 ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି, ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଦାବି ଦାଖଲ କରିବାକୁ ପଡିବ, 'ତାଙ୍କ ଦାବି କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ପରିଶୋଧଯୋଗ୍ୟ' ଋଣର ପରିମାଣ ସ୍ଥିର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ଯଦିଓ ଏହି ଆବେଦନକାରୀରେ 1935 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 21 ତାରିଖର ତୃତୀୟ ବନ୍ଧକ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ଥିଲା, ତଥାପି ସେହି ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇ କୌଣସି ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା ହୋଇନଥିବା ଜଣାପଡୁଛି ତେଣୁ ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ଅଧିକାରୀ ତଥା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବି ଯଥେଷ୍ଟ ମାତ୍ରାରେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ, ଏହି ଆବେଦନରେ ସେହି ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ପକ୍ଷଗୁଡ଼ିକର ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠୁନାହିଁ ।

ଡିସେମ୍ବର 18, 1906ରେ ବନ୍ଧକଦାତା ବାବଦରେ, ଯେଉଁଥିରେ ବନ୍ଧକଦାତା £ 77,500/- ଋଣ ନେଇଥିଲେ, ଦାବି ଆବେଦନରେ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ସମସ୍ତ ବିବରଣୀ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ବନ୍ଧକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେ ସୁଧ ଆକାରରେ £ 1,77,349-18-0 ର ସମୁଦାୟ ରାଶି ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଏକ ବିବୃତିରେ ଏହି ରସିଦର ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ଦେୟ ସୁଧ ହାର ବାର୍ଷିକ 6 ପ୍ରତିଶତ ଥିଲା ।

ଏହି ବିବରଣୀରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିଛି ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ମୂଳଧନ ବାବଦରେ £ 29,000/-ର ଅର୍ଥରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ମୂଳଧନ ବାବଦରେ £

48,500/-ର ବାକି ଅର୍ଥରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ରାଶି ସହିତ £ 17,460/-ର ସୁଧ ବାକି ରାଶି ମଧ୍ୟ 1 ମେ 1953 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଦାବି କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ କେତେକ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ରାଶି ମଧ୍ୟ ଦାବି କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କ ମତରେ, ବନ୍ଧକ ଦଲିଲରେ ଥିବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ପାଉଣା ଏବଂ କିସ୍ତି ଭାବରେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ପରିମାଣର ସମତୁଲ୍ୟ, ଭାରତୀୟ ମୁଦ୍ରାରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି ଆବେଦନରେ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ପରିମାଣର ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ, ଯାହା ତାଙ୍କୁ "ଏହି ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ" ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା ।

ବନ୍ଧକଦାତା ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବିକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ସେ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ଦାବି ଆଉ ବିଦ୍ୟମାନ ନାହିଁ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେୟ ଏବଂ ଆଇନର କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବିମୁକ୍ତ । ବନ୍ଧକଦାତା ଆବେଦନକାରୀ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯେତେ ସୁଧ ଆଦାୟ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ, ମୂଳ ଋଣର ପରିମାଣଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ, ବନ୍ଧକଦାତା ଅଧୀନରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଅନୁଯାୟୀ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ବନ୍ଧକଦାତା ଆହୁରି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକଦାତା ଦାୟିତ୍ୱ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇଯାଇଥିବା ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ, ଯେହେତୁ ବନ୍ଧକଦାତା, ଏକ ଅଧିକୃତ ବନ୍ଧକ ଅଟେ ଏବଂ ବନ୍ଧକଦାତା 15 ବର୍ଷ ଧରି ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିବା ପ୍ରତିଭୂତି ଅଧିକାରରେ ଥିଲେ ଏବଂ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲେ ।

ପାଉଣା ଏବଂ କିସ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାବି କରିବା ଉପରେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ କେତେକ ଆପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଥିଲା ।

ଦାବି ଅଧିକାରୀ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ, ଡିସେମ୍ବର 18,1906 ର ବନ୍ଧକ ହେଉଛି ଏକ ଦଖଲ ବନ୍ଧକ ଏବଂ ବନ୍ଧକଗ୍ରହୀତାମାନେ ବନ୍ଧକ ତାରିଖଠାରୁ 15 ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାର ଏବଂ ଉପଭୋଗରେ ଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଦାବି ଅଧିକାରୀ ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ଧାରା 17 ଅନୁଯାୟୀ, 1906ରେ ବନ୍ଧକ ଋଣର ତାରିଖଠାରୁ 15 ବର୍ଷ ପରେ, ଅର୍ଥାତ୍ 1953ର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ 1947ର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ,

ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଧକଦାତା ବନ୍ଧକ ଋଣ ଅଧୀନରେ ଥିବା ନିଜର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ସେହି ସମୟରୁ 15 ବର୍ଷ ପରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 10 ଏବଂ 11 ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲେ, କାରବାର ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିବା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଧକ ଦ୍ୱାରା ଏକ "ଦାବି" କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଏକ "ଅଦାଲତ" ସେହି ବିଷୟ ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ । ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ସେ ଏକ 'ଅଦାଲତ' ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିବା ଅଧିନିୟମ , ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦାବି କରିବା ମାଧ୍ୟମରେ, ଏକ 'ମକଦ୍ଦମା' ନୁହେଁ, ଯାହା ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବ ।

ତେଣୁ, ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଏହା କହିଛନ୍ତି ଯେ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11, ଲାଗୁ ହୋଇନଥିଲା । କିନ୍ତୁ, ଯେହେତୁ ସେ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଆଇନର ଧାରା 17 କୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ମୁଦ୍ରା-ଋଣଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକଙ୍କ ଦାବିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଆଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏହି କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇନଥିଲା ।

ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଅନୁଯାୟୀ ବୋର୍ଡକୁ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଏହି ମାମଲାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଥିଲା, ଯେପରି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 22 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆବେଦନକାରୀ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବନ୍ଧକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ଦାବି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ କେତେକ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏହି ଆବେଦନର ବିଷୟ ଥିଲା । ସେଇଭଳି ଭାବେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସେମାନଙ୍କ ଦାବି ରଖିଥିଲେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବେ କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦାବିକୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ମଞ୍ଜୁରୀ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବେ ବିଶେଷ କରି ଏହି

କାରବାରରେ ଅର୍ଥ ରଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଓ 11 ର ପ୍ରୟୋଗ ନହେବାକୁ ନେଇ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ ।

ଉଭୟ ଆବେଦନକୁ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା 1963 ମସିହା ଜାନୁଆରୀ 4 ତାରିଖର ଏକ ସାଧାରଣ ରାୟ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରାଯାଇଛି । ଏହି ବନ୍ଧକ ରଣକୁ ନେଇ ବୋର୍ଡ କହିଛି ଯେ ଅର୍ଥ ରଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ମତ ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।ରେକର୍ଡରେ ଥିବା ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ବୋର୍ଡ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଛି ଯେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଧାରା 17 ରେ ସୂଚିତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଅବଧି ପାଇଁ ଦଖଲରେ ନାହାଁନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ବନ୍ଧକଦାତା ନିଜେ ଅଧିକାରରେ ଥିଲା । ତେଣୁ, ବୋର୍ଡ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରୁ ଭିନ୍ନ ମତ ରଖିଛି ଯେ, ବନ୍ଧକ ଅର୍ଥ-ରଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 17 ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ରଣକୁ ଛାଡ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ବନ୍ଧକଦାତା ବୋର୍ଡ ସମ୍ମୁଖରେ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ, ଅର୍ଥ-ରଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 10 ଏବଂ 11ର ପ୍ରୟୋଗ କରି, ବନ୍ଧକ ଦାବିକୁ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ବି ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ଯଦିଓ ଏହି ଯୁକ୍ତି, ଯେପରି ଆମେ ଦର୍ଶାଇଛୁ, ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ହାତରେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇ ନଥିଲା, ବୋର୍ଡ ଶେଷରେ ବନ୍ଧକଦାତା ରଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରିଥିଲା । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ବୋର୍ଡର ମତ ଥିଲା ଯେ ଦାବି ଅଧିକାରୀ, ଯଦିଓ ଏକ ଅଦାଲତ ନୁହେଁ, ତଥାପି ଅଧିକ କ୍ଷମତା ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବେ ଏବଂ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ, କାରଣ ଏହା ଏକ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏବଂ ଏହାର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବ୍ୟାପକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଆଧାରରେ, ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 20 (1) କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ, ବୋର୍ଡର ମତ ଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଏହି ରାଶି 'ଅଧିନିୟମ ଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା ଅଛି କି' ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ସମୟରେ, ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥ-ରଣଦାତା ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଉପଯୁକ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରିବେ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ, ବୋର୍ଡ, ପରିଶେଷରେ, ରାୟ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଯେହେତୁ, ଆବେଦନକାରୀ ଅନୁଯାୟୀ, ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା £ 1,77,349 ର ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି- ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ମୂଳଧନ ଏବଂ ସୁଧର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ । ବୋର୍ଡର ଏହା ମଧ୍ୟ ମତ ଥିଲା ଯେ ପାଉଣା

ଏବଂ କିସ୍ତି ମାଧ୍ୟମରେ କରାଯାଇଥିବା କେତେକ ଦାବି ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧକଦାତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ରାଶି ଦ୍ୱାରା ପରିଶୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପରି, ବୋର୍ଡ ଶେଷରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲା ଯେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ କୌଣସି ରାଶି ଦେୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ଏହା ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ଯେ ଉଭୟ ଦାବି ଅଧିକାରୀ ତଥା ବୋର୍ଡ ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ସମାନ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍, ଡିସେମ୍ବର 18,1906ରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଅଧୀନରେ କୌଣସି ରାଶି ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ 17କୁ ଲାଗୁ କରି ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ବେଳେ, ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ବୋର୍ଡ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ସହିତ   20 (1)କୁ ଲାଗୁ କରି ସମାନ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା । ବୋର୍ଡର ଡିସେମ୍ବର 18,1906 ର ବନ୍ଧକଦାତା ଅଧୀନରେ ବନ୍ଧକଦାତା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପରିମାଣ ବକେୟା ନାହିଁ ,ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଆପତ୍ତି କରି ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା -ଆବେଦନକାରୀ ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ଯଦିଓ, ଏହି ଅଦାଲତରେ, ବନ୍ଧକଦାତା -ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜି. ଏଲ. ସଙ୍ଘୀ, ଜଣେ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ, ମନି ଲଣ୍ଡର୍ସ ଆକ୍ଟର ଧାରା ୧୭ର ପ୍ରଯୁଜ୍ୟତା ଉପରେ ବୋର୍ଡର ନିଷ୍ପତ୍ତିର ସଠିକତାକୁ ଆପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ ଯେ ଏହି ଦିଗକୁ ଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କ ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ ଯେ ବୋର୍ଡ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ଅନୁଯାୟୀ ବନ୍ଧକ ଋଣକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ।

ଆପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ପରାମର୍ଶଦାତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବି. ସେନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରିବା ପୂର୍ବରୁ, ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଦୁଇଟି ଆଇନର ସାମଗ୍ରୀକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ, 1939 ମସିହାରେ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ମୁଖବନ୍ଧରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଓଡ଼ିଶା ରାଜ୍ୟରେ ଅର୍ଥ-ଋଣ କାରବାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକ ଦ୍ୱାରା ସୁବିଧାଜନକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 9 ସର୍ବାଧିକ ହାର ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେଉଁଥିରେ ସୁଧ ହ୍ରାସ କରାଯାଇପାରେ । ଉପଧାରା 10 ର (1) ଏବଂ (2), ଯାହା ଆମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ, ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:

"10. (1) ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଇନରେ କିମ୍ବା ଆଇନର ପ୍ରଭାବ ଥିବା ଯେକୌଣସି ଜିନିଷରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଚୁକ୍ତିନାମାରେ ଯେକୌଣସି ବିପରୀତ ବିଷୟ ସତ୍ତ୍ୱେ, କୌଣସି ଅଦାଲତ, ଏହି ଆଇନର ଆରମ୍ଭ ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ପରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ସମ୍ପର୍କରେ, କୌଣସି ମହାଜନ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଗତ କୌଣସି ମୋକଦ୍ଦମାରେ, ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପୂର୍ବ ସମୟ ପାଇଁ ସୁଧ ପରିମାଣ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିବେ ନାହିଁ, ଯାହା ଅଦାଲତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ପୂର୍ବରୁ ସୁଧ ଭାବରେ ଆଦାୟ ହୋଇଥିବା ଯେକୌଣସି ପରିମାଣ ସହିତ, ମୂଳତଃ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ I

(୨) ଯେଉଁଠାରେ, ଉପ-ଧାରା (୧) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ମୋକଦ୍ଦମାରେ, ଏହା ଦେଖାଯାଏ ଯେ ଅଦାଲତ ମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା, ମୋକଦ୍ଦମା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପୂର୍ବରୁ ସମୟ ପାଇଁ ସୁଧ ଭାବରେ ଆଦାୟ ହୋଇଥିବା ପରିମାଣ ମୂଳତଃ ଅଗ୍ରାଧିକାର ଋଣ ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ, ସେହି ଋଣ ପରିମାଣର ଯେତେ ଅଧିକ ତାହା ଋଣର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ପାଇଁ ବ୍ୟୟ କରାଯିବ ଏବଂ ଅଦାଲତ ଋଣର ଅବଶିଷ୍ଟ ପରିମାଣ, ଯଦି କୌଣସି ଥାଏ, ତାହା ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାସ୍ କରିବେ।

ଧାରା 10 ର ଉପ-ଧାରା (3) କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରୁଥିବା ଅଦାଲତକୁ ସମାନ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଅଧିକରିତା ପ୍ରଦାନ କରେ I ଧାରା 11, ପୁଣିଥରେ, ଅଦାଲତଙ୍କୁ କାରବାରକୁ ପୁନର୍ବାର ଖୋଲିବାକୁ ଏବଂ ଋଣ ପ୍ରତି ଉପଯୁକ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ସୁଧ ଦେବାକୁ ସକ୍ଷମ କରେ I

ବିଶେଷକରି, ଏହା ଦେଖାଯିବ ଯେ, ଉପରୋକ୍ତ ଧାରା 10 ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ଏହା ଜଣାପଡେ ଯେ, ପୂର୍ବରୁ ସୁଧ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟଳୟ ମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା, ମକଦ୍ଦମା ଆରମ୍ଭ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଅବଧି ପାଇଁ, ମୂଳ ଋଣର ପରିମାଣଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟେ, ତେବେ ଋଣର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ, ଯେହେତୁ ଉକ୍ତ ସୁଧର ପରିମାଣ ଋଣଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟେ, ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ନ୍ୟାୟଳୟ କେବଳ ଋଣର ବାକି ରାଶି ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରିପାରିବ I କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଏଠାରେ ଅଟକି, ଏହା କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ, ଏହି ମାମଲାରେ, 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 14 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଚିଠି ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ

ପାଇଁ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନର ଧାରା ୧୮ ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଋଣ ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଛି କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା କୌଣସି ଭୂସମ୍ପତି କିମ୍ବା ଏହାର କୌଣସି ଅଂଶ ଉପରେ ଚାର୍ଜ ରହିଛି, ସେ ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦାବି ପାଇଁ 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ଦେୟ'ର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଆବେଦନ କରିପାରିବେ । ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20ର ଉପ-ଧାରା (1) ଏବଂ (2), ଯାହା ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ, ସେଗୁଡ଼ିକ ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା :

"20.(1) ଦାବି ଅଧିକାରୀ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା ମୂଳ ରାଶି ଏବଂ ଏହିପରି ମୂଳ ରାଶି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏହିପରି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ତାରିଖରେ ବକେୟା ସୁଧ (ଯଦି ଥାଏ) ସ୍ଥିର କରିବେ ।

(2) ଉପଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ମୂଳ ରାଶି ଏବଂ ସୁଧ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାରେ, ଦାବି ଅଧିକାରୀ, କୌଣସି ରାଜିନାମା କିମ୍ବା ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ୱେ, ନିମ୍ନଲିଖିତ ଉପାୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବେ:-

(କ) ଆକାଉଣ୍ଟ ବନ୍ଦ କରିବା, ନୂତନ ବଣ୍ଡ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା, କିମ୍ବା କୋର୍ଟର ଡିକ୍ରି କିମ୍ବା ଆଦେଶ ନିର୍ବିଶେଷରେ, ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାମଲାରେ ମୂଳତଃ ଅଗ୍ରୀମ ମୂଳଧନର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବେ;

(ଖ)ସେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା ସୁଧର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବେ ଏବଂ ବାର୍ଷିକ ଛଅ ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ସରଳ ସୁଧ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା ଆଦାୟ କରାଯାଇଥିବା ଯେକୌଣସି ପରିମାଣ କିମ୍ବା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସୁଧର ହାର ଯାହା କମ୍ ହେବ, ତାହା ମୂଳ ରାଶି ପ୍ରତି ସ୍ଥିର କରିବେ।

(ଗ) ଖଣ୍ଡ (b) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ହାରରେ ହିସାବ କରାଯାଉଥିବା ଏବଂ ମୂଳଧନ ପରିମାଣ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିଥିବା, ଋଣଦାତାର ମୂଳଧନ ପରିମାଣ ଏବଂ ସୁଧ ପରିମାଣ, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ସେ ତାହା ପୃଥକ୍ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବେ ।

(ଘ) ଯଦି ସେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଋଣଦାତା ମୂଳଧନ ପରିମାଣ ସହିତ ସମାନ କିମ୍ବା ତା 'ଠାରୁ ଅଧିକ ପରିମାଣର ସୁଧ ପାଇଛନ୍ତି କିମ୍ବା ଆଦାୟ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଏପରି ମୂଳଧନ ଉପରେ ଆଉ କୌଣସି ସୁଧ ଦେବେ ନାହିଁ ।

ବ୍ୟାଖ୍ୟା : କୌଣସି ଭୋଗବନ୍ଧକ କ୍ଷେତ୍ରରେ, କିମ୍ବା କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତିରୁ କରାଯାଇଥିବା ଅଗ୍ରୀମ ରାଶି ବଦଳରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ଦଖଲ ମିଆଦି ଅନୁମତି ପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ, କିମ୍ବା କୌଣସି ବିଧବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ ବଦଳରେ ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଏହାର କିଛି ଅଂଶର ଦଖଲ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏପରି ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ଉପାର୍ଜିତ ଭଡ଼ା ଏବଂ ଲାଭର ନିଟ୍ ପରିମାଣ ଏହି ଧାରା ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ସୁଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।

(ଙ) ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଦାବିଦାରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାପ୍ୟ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମୂଳଧନର ପରିମାଣ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବାର୍ଷିକ ଛଅ ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ହାରରେ ସୁଧ ବହନ କରିବ;

(ଚ) କୌଣସି ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଥିବା କୌଣସି ସୁଧ ଉପରେ ଭବିଷ୍ୟତର କୌଣସି ସୁଧ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ ।”

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବି. ସେନ୍, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ପରାମର୍ଶଦାତା, ପ୍ରଶ୍ନରେ ଥିବା କାରବାର ପାଇଁ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରି ବୋର୍ଡର ଆଦେଶକୁ ଆପତ୍ତି କରନ୍ତି । ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୁଏ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ସୁରକ୍ଷିତ ଋଣଦାତା ଜଣେ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦାବି କରନ୍ତି, ଏବଂ ଯେଉଁ ଦାବି ଉପରେ ସେହି ଅଧିକାରୀ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକରିତା ବ୍ୟବହାର କରି ବିଚାର କରନ୍ତି । ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଉଚ୍ଛେଦ ହେଉଛି ଏକ ସ୍ୱୟଂସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂହିତା ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ଧାରା 20 ରେ, ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟକୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବରେ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି, ଯାହା କେବଳ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୂଳ ରାଶି ଏବଂ ସୁଧ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଧ୍ୟାନରେ ରଖାଯାଇପାରିବ ଯାହା ଜଣେ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ଦେୟ ଅଟେ । ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଇନ, ଯଥା, ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିକରିତା ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଦାବି ଅଧିକାରୀ କେବଳ ସେହି ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ଆଶ୍ରୟ ନେଇପାରିବେ ଏବଂ ନେବା ଉଚିତ । ଶ୍ରୀ ସେନ୍

ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ସଙ୍କେତ ନାହିଁ ଯେ ଦାବି ଅଧିକାରୀ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିପାରିବେ । ଶ୍ରୀ ସେନ୍ ସୂଚାଇଛନ୍ତି ଯେ ବିଧାନସଭା ଯେତେ ପରିମାଣରେ ମୁଦ୍ରା-ଋଣଦାତା ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ କରିନାହିଁ, ବୋର୍ଡ ମୁଦ୍ରା-ଋଣଦାତା ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ବେଆଇନ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ, ବନ୍ଧକଦାତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରହିଛି । ଓକିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଦୁଇଟି ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସମାନ କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ; କାରଣ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦାବି କରିବାର ନ୍ୟାୟ ବିଚାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଆଧାରରେ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ, ବିଦ୍ୱାନ ପରାମର୍ଶଦାତାଙ୍କର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11ଟି ଏପରି ଭାବେ ଲାଗୁ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯେପରିକି ତାଙ୍କ ଗ୍ରାହକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଜୁ କରାଯାଇ ନପାରେ ।

ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ସାଙ୍ଗୀ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକଦାତା, 1947 ମସିହା ପୂର୍ବରୁ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ବନ୍ଧକଦାତା ଅଧୀନରେ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲାରେ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଉନ୍ନତିମୂଳକ ପଦକ୍ଷେପ ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସହାୟତାର ଲାଭ ଉଠାଇପାରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ସୂଚନା ନଥିବା ହେତୁ, ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ-ବୋର୍ଡ, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11 ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯଥାର୍ଥ ଥିଲା ଯେ କୌଣସି ମୂଳ ପରିମାଣ ବନ୍ଧକଧାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରାପ୍ୟ ଥିଲା କି ନାହିଁ । ଓକିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ପରି ଜଣେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଉଥିବା ଦାବି କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଋଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18 (1) (A) ରେ ସୂଚିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଏହିପରି ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଙ୍କ ଦାବି କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ପରିଶୋଧଯୋଗ୍ୟ' ।ଲିମିଟେଡ୍ ଓକିଲ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ, ଏପରିକି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ମୂଳ ରାଶି ସ୍ଥିର କରିବା । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଏବଂ କେତେ ମୂଳ ରାଶି ଯାହା 'ଆଇନଗତ ଏବଂ

ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ', ତାହା ଜାଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାରେ ବୋର୍ଡ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲା । ଓକିଲ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି, ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରି, ବନ୍ଧକଦାତାଦାରଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୁଏ, ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦର୍ଶାଇବ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ 'ଅଧିନିୟମ ଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା' କୌଣସି ମୂଳ ରାଶି ନାହିଁ । ଯଦି ମକଦ୍ଦମାକାରୀ ଏହି ବନ୍ଧକ ଉପରେ ତାଙ୍କ ଦାବି କରିବା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ଅଦାଲତରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥାନ୍ତେ, ତେବେ ଅଦାଲତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥାନ୍ତେ ଯେ ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କ ଆବେଦନକାରୀ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀଟି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କରାଯାଇଛି, ଓକିଲ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପରି ଋଣଦାତାମାନଙ୍କ ସ୍ଥିତିକୁ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଉନ୍ନତ କରିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇ ନପାରେ ।

ଯଦିଓ ଆମେ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 10 ଏବଂ 11ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା କାରଣକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହଁ, ତଥାପି, ଆମେ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ମତାମତ ସହିତ ସହମତ ଯେ ସେହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ । ଯଦି ହଁ, ତେବେ ବୋର୍ଡ ଯେଉଁ ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଛି, ଯେ ବନ୍ଧକ ଋଣ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ତାହା ଠିକ୍ । ଆମେ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ କରୁ ନାହୁଁ ,ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ପକ୍ଷରେ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତିରେ ଯଥାର୍ଥତା ଦେଖୁଛୁ, ଯେ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଥିବା ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ଆମେ ମଧ୍ୟ ସଚେତନ ଯେ କିପରି ସଠିକ୍ ଗଣନା କରିବାକୁ ପଡିବ, ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (a) ରୁ (f) କିଛି ନୀତି ସ୍ଥିର କରେ । ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଗଣନାର ପଦ୍ଧତିରେ ମଧ୍ୟ ସାମାନ୍ୟ ପାର୍ଥକ୍ୟ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ, ଏହି ପରିସ୍ଥିତି ସତ୍ତ୍ୱେ, ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ, ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ 'ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା ମୂଳ ରାଶି' ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଦାବିଗୁଡ଼ିକର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ । ଜଣେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ସମ୍ପର୍କରେ, ଏହାକୁ

ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ୍, ଦାବିଟି ଏପରି କି ଯାହା ଏକ ନ୍ୟାୟିକ ନ୍ୟାୟାଧିକାରଣ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇବ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯିବ।

ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମ 18 (1) (A) ରେ ମଧ୍ୟ ବିଧାନସଭା ଏହି ଦିଗ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାଏ I ଧାରା 18 (1) (a) ଅନୁଯାୟୀ ଜଣେ ସୁରକ୍ଷିତ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ, 'ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଦାବି କରିବା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ଦେୟ ହେବାକୁ ଥିବା ଋଣର ପରିମାଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ' I ସେହି ଏକା ବିଚାରକୁ ପୁଣି ଥରେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ବିଧାନସଭା ଦ୍ୱାରା ଦୋହରାଯାଇଛି ଯେତେବେଳେ ଏହା ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଉପରେ 'ପ୍ରତ୍ୟେକ ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ମୂଳ ରାଶି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା' ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରିଥାଏ I କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ, ଯେପରି ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ଅଧୀନରେ ବିଚାର କରାଯାଇଛି ତାହା ଆମ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଅଣାଯାଇଛି I ଆମର ମତରେ 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ଦେୟ' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଅର୍ଥ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଏହା ହେବା ଉଚିତ ଯେ ଦାବି କରିବା ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରିବା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ସେହି ଦାବି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ମୂଳ ରାଶି 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ଦେୟ' ଅର୍ଥାତ୍, ଯଦି ଏପରି ଦାବି କରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଲାଗୁ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଏ, ତେବେ ଏହା କୌଣସି ଆଇନଗତ ଦୁର୍ବଳତା ଦ୍ୱାରା ପୀଡ଼ିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଏହି ଆଧାରରେ ସ୍ୱୀକୃତି ପାଇବ I

ଏହି ମାମଲାରେ, ଏପରିକି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଡିସେମ୍ବର 18,1906ରେ ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ £77,500/-ର ମୂଳ ରାଶି ସମ୍ବନ୍ଧରେ,ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଭାବରେ, £ 1,77,349-18-0 ର ରାଶି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁଧ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି I ଏହି ଅର୍ଥରାଶି ଏହି ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ମୂଳ ଅର୍ଥରାଶି ତୁଳନାରେ ଦୁଇଗୁଣରୁ ଅଧିକ I ଯଦି, ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଏହି ବନ୍ଧକ ଆଧାରରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ଅଧିକ ପରିମାଣର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ଏହା କହିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଯେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିଥାନ୍ତେ I ଏହି ଅଧିନିୟମର ଉପଧାରା 10 ଏବଂ 11ରେ, ଅଦାଲତ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥାନ୍ତେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଆଉ

କୌଣସି ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ଆଦାୟ କରିବାର ଅଧିକାରୀ ନୁହନ୍ତି, କାରଣ ସୁଧ ଆକାରରେ £ 1,77,349-18-0 ରାଶି ଧାର୍ଯ୍ୟ କରି, ସମଗ୍ର ଦାବି କରିବା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି, ଅଦାଲତ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥାନ୍ତେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ କୌଣସି ରାଶି, ମୂଳଧନ ମାଧ୍ୟମରେ, 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ବକେୟା ନାହିଁ'; ଏବଂ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ଫଳାଫଳ ଏହା ହେବ ଯେ କୌଣସି ସୁଧ ଆଦୌ ବକେୟା ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଅଦାଲତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦାବିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରିନଥାନ୍ତେ, ତେବେ ସେହି ସମାନ ନୀତିଗୁଡିକ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେତେବେଳେ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ଅନୁଯାୟୀ, ' ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବରେ ମୂଳ ରାଶି ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ' କୁହାଯାଏ । ମୂଳଧନ "ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସମ୍ମତ ଭାବେ ପ୍ରାପ୍ୟ" କି ନୁହେଁ ତାହା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆଇନର ଯେକୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଯଥାର୍ଥ ହେବ, ଯାହା ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାରେ ସେହି ବିଷୟ ଉପରେ ଯଥା ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଆଇନର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ବିଦ୍ୱାନ ପରାମର୍ଶଦାତା, ଶ୍ରୀ ବି ସେନ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କରାଯାଇଥିବା ଏକ ଦାବିକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ, ଉଚ୍ଛେଦ ଆଇନର ଧାରା (a) ରୁ (f) ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ଵାରା ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସୀମିତ କରାଯାଇଛି । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଏହି ବୃହତ ବିବାଦକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆମେ ଇଚ୍ଛୁକ ନୁହଁ ।

ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ଏକ ଦାବି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଜଣେ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦୋଷମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୁଏ, କିମ୍ବା ଯଦି ଜଣେ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦାବି ସୀମା ଆଇନ ଦ୍ଵାରା ବାରଣ କରାଯାଇଥାଏ, ତେବେ ଧାରା 20 (2) ର (a) ରୁ (f) ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇନାହିଁ ଯାହା ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଏହିପରି ଆପତ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା କିମ୍ବା ସେହି ଦାବିକୁ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟିକ କ୍ଷମତା ଦେଇଥାଏ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଛେଦ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଦାବି କରାଯାଏ ତେବେ ଦାବି ସତ୍ୟ କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ଵାରା ଏହା ନିଷେଧ ହୋଇଛି କି, କିମ୍ବା ଦାବି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି କି ନାହିଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବିଚାର ନକରି ଦାବି ଅଧିକାରୀ ତୁରନ୍ତ ଧାରା 20ର ଉପ-ଧାରା (2) ଅନୁଯାୟୀ ମୂଳ ରାଶି ଏବଂ ସୁଧ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ

କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ଆମ ମତରେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବିଚାର ପାଇଁ ଉଠିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଏକ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ଅନୁଯାୟୀ ମୂଳ ରାଶି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଧାରା 20 (1) ରେ 'ଆଇନଗତ ଏବଂ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ବକେୟା' ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିଟି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଏହା ଜାଣିବା ଯେ କୌଣସି ମୂଳ ରାଶି ଋଣଦାତାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଦୌ ବକେୟା ଅଛି କି ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ସେ ଆଇନତଃ କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଭାବେ ଆଦାୟ କରିବାକୁ ହକଦାର । ଏହା ହୋଇପାରେ ଯେ, ଏହି ଦିଗ ଉପରେ, କୌଣସି ପ୍ରକାରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ପରେ, ଏବଂ ସେହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି, ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ଧାରା 20 ର ଉପ-ଧାରା (2) ର ଖଣ୍ଡ (a) ରୁ (f) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଅଧିକାର ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେଣୁ ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଅର୍ଥ ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଉଚ୍ଛେଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 20 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଦାବି ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇପାରିବ ବୋଲି ବୋର୍ଡ କହିବା ଠିକ୍ । ଯଦି ଅର୍ଥ-ଋଣଦାତା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ ହୁଏ, ଯେପରି ତାହା ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି, ତେବେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ ଯେ ଡିସେମ୍ବର 18,1906 ର ବନ୍ଧକ ଅଧୀନରେ ଦାବି କରିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ବୋର୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବା ପରି ଆଉ କୌଣସି ପରିମାଣ ବକେୟା ରହିବ ନାହିଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆବେଦନଟି ବିଫଳ ହେଲା ଏବଂ ଖାରଜ କରାଗଲା । ମାମଲାର ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଖର୍ଚ୍ଚ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ନାହିଁ ।

ଜି. ସି. *ଆବେଦନ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।*

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
ସ୍ୱିଡିଲ୍ ନାୟକ,
ଅନୁବାଦିକା,
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।